trykket mig. Jeg fandt frem et Par Breve, ikke forhen afsendte, som jeg noget forkortet vil meddele her; lidt ville de bidrage til at slukke Glorien. En Stemme d'outre tombe!

Brev til Alexander Kjelland.

Kjøbenhavn, September 1883.

Da Manden, som den første paa Scenen, skulde skifte Verden mellem sig og sin Medskabte, tog han straks den Fordel iagt, som Størrelsen og stærkere Knoger indrømmede ham over den svagere Udrustede. Havde Lammegribben og Storken indtaget samme afvigende Styrkemål ligeoverfor sine respektive Halvdele, vilde de ufejlbarlig være gået ud fra det samme Princip. Heldigvis for Gribbe- og Storkemor kunde de i dette Stykke magelig optage Kampen, derfor er det heller ikke kommet til nogen Kamp, og mer end ét sådant jernstærkt, vinget og firbenet Pars Husholdning, vilde kunnet atgive et vakkert Mønster til Efterlignelse.

Ikke så med det Produkt af Skabningen, der stiller sig øverst i Rækken som dens Ypperste. For ham gjaldt kun: den Største, Stærkeste: Retten, Magten, Enevældet, selv gav han Lovene derfor, som har gjældt indtil vore Dage. Jeg *byder*, du *lyder*. Jeg har at *nyde*, du mer at *yde*. Jeg at *lære*, at *vide*, du, der er med dit lille Hoved mindre skikket til Åndens Bedrift, *at bære*, *at lide*, etc. etc. — — kort og godt *Jeg vil „ha dig så ret i min Lomme«* — en Metafor, hvorr vore tidligste, ukostymerede eller halvkostymerede Lovgivere sandsynligvis vilde samlet deu hele Sum af Magtens Budord, havde dette så uundværlige Apendix til vor Beklædning været opfundet til deres Tid.

»Og for rettelig at kunne exekvere denne vor så forskjellige Opgave, overlader du alene til Mig at sørge for dit Tarv, medens du *indenfor* sørger for Mit . . . . og tys pent rolig! . . . jo mindre vi mærke til dig *udenfor*, desbedre. Og hvad nu angår Livets *Plager*, som vi nu en Gang, siden Paradisets Dør smækkede i for os, ere hjemfalden, så har *Jeg*, mærk dig